

Δεν ισχυρίζομαι ότι εδώ συναντάμε τον 'καλό' Σκαρίμπα, αλλά η σύγκρισή του με τον Σκίπτη δείχνει τις διαστάσεις του. Το ότι ο ακαταπόνητος (να του το αναγνωρίσουμε) και συνεχώς αυτοδιαφημιζόμενος (θέλοντας διαρκώς να βρίσκεται στο προσκήνιο) Σωτήρης Σκίπτης (1879-1952) – ο ποιητής αυτός των αρχών του αιώνα– ήταν πράγματι 'μετριότητα' δεν υπάρχει αμφιβολία, είτε τον εξετάζουμε στα χρόνια του είτε τον επανεξετάζουμε σήμερα. Το γεγονός ότι ευάριθμοι λόγιοι τον έθεταν, για όνομα του θεού, σε υψηλό βάθρο, μετρά βεβαίως την αισθητική τους αγωγή. Δεν γίνομαι χωρίς λόγο αφοριστικός, αλλά δεν ωφελεί να συντηρούνται μύθοι όταν το έργο δεν τους αιτιολογεί και μπαίνουν άλλοι κανόνες για τη συντήρησή τους. Ελπίζω να μη βρεθεί φιλόλογος να τον ανασύρει από την αφάνεια.

Στο ίδιο τεύχος (11-12) δημοσιεύεται το ποίημα «Επιλύχνιο» του Κ. Οληγαίου,⁵⁴ που με τον λανθάνοντα ειρωνικό του τόνο έχει νομίζω το ενδιαφέρον του, και μία ακόμη «Μπαλάντα» του Γ. Σπαταλά (σ. 282).

Πεζογραφήματα έχουμε των: Η. Βενέζη «Συμφωνία σε γαλάζιο και κόκκινο», Θρ. Καστανάκη «Ο άντρας της Θωδώρας» (αντίστοιχα, τεύχ. 7, σ. 4-6· τεύχ. 10, σ. 186-191), Ν. Παπαγιωργίου «Η αρχή του μεγαλείου», Γ. Σφακιανάκη «Το τελευταίο παιδί» (αντίστοιχα, τεύχ. 7, σ. 29-34· τεύχ. 8, σ. 70-73) και το αφήγημα, σε συνέχειες, του Αλκ. Γιαννόπουλου *Το δάσος με τους πιθήκους* (σ. 10-14, 89-94, 149-154, 211-215, 272-281), που θα ενταχθεί στον ομώνυμο τόμο, μαζί με επτά άλλα διηγήματα, και θα κυκλοφορήσει τον Απρίλιο του 1944. Στον τόμο περιλαμβάνεται και το διήγημα «Η κυρία με το ριπίδι» (*Νέα Εστία*, 1943, σ. 868-874).

Συνεχίζουν και τελειώνουν τα *Αθήσυχα χρόνια* του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου (που άρχιζαν από σ. 15-27 και τώρα τελειώνουν σ. 242-270 – αμέσως έπειτα θα κυκλοφορήσουν σε βιβλίο). Δημοσιεύεται η μελέτη του Κλ. Παράσχου «Άνθρωπος και έργο» (τεύχ. 9, σ. 115-127, με σημειώσεις έως τη σ. 129) και το δοκίμιο του Πάνου Καραβία «Ένταση χωρίς ελπίδα ή περί φυγής» (τεύχ. 10, σ. 171-185)· εκτενής προβληματισμός στο γενικό κλίμα της φυγής από το (οδυνηρό ή οχληρό) κάθε λογής και χρόνου παρόν – άλλη διάσταση της 'μοναξιάς', ανηγγένης στον μεταφυσικό της ορίζοντα.

Από τον τέταρτο αυτό τόμο έχει αναλάβει τη βιβλιοκριτική ο Αιμ. Χουρμούζιος και ασχολείται με τα βιβλία των: Μ. Λουντέμη: *Έκσταση* και Ν. Παπαγιωργίου: *Ο παράδοξος Γκόζλος και άλλα διηγήματα* (τεύχ. 7, σ. 46-51), Τ. Αθανασιάδη: *Θαλασσινοί προσκυνητές*, Α. Κοββατζή: *Επεισόδια και Τατιάνας Σταύρου: Το καλοκαίρι πέρασε* (τεύχ. 8, σ. 101-108), Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου: *Τα πρόσωπα και τα κείμενα (Α'. Δρόμοι πα-*

54. Αγνοώ τα στοιχεία του και τυχόν έργα του.

